

Arrest

nr. 295 814 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2022 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 oktober 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten verstuurd, aangezien de verzoeker in Spanje op 17 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Op 28 oktober 2022 stemmen de Spaanse autoriteiten, in toepassing van artikel 18.1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met het verzoek om terugname.

Op 8 november 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Spanje bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en zij legt de verzoeker op om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.

Dit is de bestreden beslissing en zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A. A. H. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...).1999

geboorteplaats: N. E. B. (...)

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

alias : S. M. A. A. (...) (°(...).1999, Lebanon)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. H., S. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Palestina te zijn, bood zich op 21.10.2022 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 21.10.2022 diende hij formeel een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor. De betrokkene legde tijdens zijn gehoor aan onze diensten op 25.10.2022 volgende identiteitsdocumenten voor: een kopie van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 04.02.2022 en geldig tot 03.02.2027.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 17.10.2022 internationale bescherming vroeg in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 25.10.2022 en hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde een in België verblijvende meerderjarige broer te hebben (A. A. H., A. (...)) met een statuut van erkend vluchteling. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. De betrokkene gaf verder aan geen in België of een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor aan onze diensten dat hij in Libanon (N. E. B. (...)) is geboren en opgegroeid. Hij stelde Libanon op 20.04.2022 te hebben verlaten met het vliegtuig te zijn vertrokken naar Ecuador, waar hij 4 maanden heeft verbleven. Hij gaf aan vervolgens 1 maand en 10 dagen te hebben verbleven in Bolivia. De betrokkene verklaarde dat hij met het vliegtuig vanuit Bolivia naar Spanje is gegaan, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 10.10.2022. De betrokkene gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken heeft afgestaan aan de Spaanse autoriteiten, maar hij ontkende ooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. De resultaten in het kader van Eurodac tonen echter aan dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming

heeft ingediend in Spanje op 17.10.2022. Hij verklaarde dat hij vanuit Spanje op 12.10.2022 met de bus is doorgereisd tot in België.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor aan onze diensten in België een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend omdat zijn broer hier verblijft en omdat België een mooi land is. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand heeft in Spanje en omdat hij in Spanje geen opvang zal krijgen, in tegenstelling tot in België.

Op 25.10.2022 werd door onze diensten een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, die op 28.10.2022 lieten weten dat ze instemden met ons terugnameverzoek, met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de

opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand heeft in Spanje en omdat zijn meerderjarige broer (A. A. H., A. (...)) in België verblijft. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielpprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten werden afgenomen, maar hij ontkende ooit een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor Spanje opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Spanje zijn vingerafdrukken moest laten registreren, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

De Spaanse instanties stemden op 28.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde

voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 28.10.2022 hebben de Spaanse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Spanje.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 21.04.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen (pagina 105, "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased"). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie (pagina 60, "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception"). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land (pagina 60, "the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country").

Betreffende de verklaring van de betrokkene, met name dat hij in Spanje geen opvang zal krijgen, in tegenstelling tot in België, wensen we er op te wijzen dat het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming drie fases kent. Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (pagina 95).

Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt (pagina 98, "Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 25.10.2022 verklaarde de betrokkene dat hij granaatscherven in zijn lijf heeft gekregen in 2006 en dat hij moeilijkheden heeft met zijn gehoor. Hij stelde dat hij zijn hoorapparaat is kwijtgeraakt. De betrokkene heeft tot op heden geen medische documenten of andere elementen aangebracht bij onze diensten, die enige gezondheidsproblemen van de betrokkene kunnen staven.

Tot op heden heeft de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht. Alle communicatie omtrent de overdracht gebeurt via DublinET.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.
(...)"*

Op 14 april 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Bij arrest met nummer 295 813 van 18 oktober 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 12 december 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten, hetgeen in de bestreden beslissing als volgt wordt omschreven (stuk 1):

“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een termijn van tien dagen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “, tenzij hij (zij) beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.”

3.1.2. Anders dan wat de verzoeker voorhoudt, ligt *in casu* geen “bevel om het grondgebied te verlaten” voor, zoals bedoeld in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Er ligt immers onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de bepalingen van de Dublin III-verordening en op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de bestreden akte leert dat een overdracht wordt beoogd naar Spanje op grond van de criteria van de Dublin III-verordening.

De thans bestreden akte omhelst ook geen terugkeerbesluit dat gestoeld is op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor; dit is in de Belgische wetgeving de bepaling die moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn is “*terugkeer*” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt evenwel niet verwacht van de verzoeker dat hij terugkeert naar Palestina of elders. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De verzoeker toont met zijn betoog, dat artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aan dat de verweerder de voormelde artikelen heeft geschonden. In zoverre het de bedoeling van de verzoeker is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat hij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, herhaalt de Raad dat de verweerder met de bestreden beslissing louter de overdracht naar Spanje op het oog heeft. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Spaanse autoriteiten voorziet, kan wel degelijk worden gegrond op artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit. Aangezien wordt gemotiveerd dat de verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moet toepassen moet verlaten “*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*” en er tegelijkertijd wordt vastgesteld dat de verzoeker - gelet op het verkregen akkoord vanwege de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening - zich naar Spanje moet begeven, heeft de verweerder de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden akte strekt er enkel toe dat de verzoeker zich naar Spanje moet begeven om aldaar de behandeling van zijn hangend verzoek om internationale bescherming verder te zetten.

De grief, gericht tegen de *in se* overtoollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing tot stand kwam met miskenning van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en/of van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit.

3.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. De verzoekende partij merkt op dat verzoeker een termijn verkreeg van tien dagen om aan de bestreden beslissing uitvoering te geven en zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet geeft derhalve aan de gemachtigde de wettelijke mogelijkheid om “een bepaalde termijn” op te leggen waarbinnen verzoeker zich “bij de bevoegde overheden van deze staat” dient aan te melden. Er worden geen maximum- of minimumtermijnen vermeld. Dit betreft bijgevolg een brede, discretionaire bevoegdheid.

De gemachtigde is derhalve gehouden, gelet op deze ruime discretionaire bevoegdheid die hem werd verstrekt in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet, om uitdrukkelijk te motiveren waarom wordt geopteerd voor de precieze termijn van tien dagen (zoals dit het geval is in de bestreden beslissing).

De bestreden beslissing bevat hierover echter geen enkele motivering.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 62 en artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet."

3.2.2. Artikel 51/5, § 4, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden."

De verzoeker voert aan dat niet werd gemotiveerd waarom slechts een termijn voor vrijwillig vertrek van tien dagen werd toegestaan. Met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoeker dat, bij het bepalen van de termijn waarbinnen hij zich bij de overheden van de bevoegde lidstaat dient aan te melden, de verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Dit impliceert volgens de verzoeker dat verweerder uitdrukkelijk dient te motiveren waarom er wordt geopteerd voor het opleggen van een precieze termijn. De verzoeker meent dat de verweerder *in casu* tekort is gekomen aan zijn uitdrukkelijke motiveringsplicht overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont evenwel niet aan op welke wijze hij gegriefd zou zijn door het vermeende gebrek aan motivering met betrekking tot de termijn.

In de Dublin III-verordening is enkel bepaald dat aan de verzoeker om internationale bescherming een bepaalde datum dient te worden aangegeven om zich bij de overheden van de bevoegde lidstaat aan te melden. Dit kadert binnen het gegeven dat de Dublin III-verordening stelt dat de lidstaten de vrijwillige overdracht dienen te bevorderen. Anders dan bij de Terugkeerrichtlijn worden aan deze termijn geen rechtsgevolgen gekoppeld. De enige dwingende termijnen die terug te vinden zijn in de Dublin III-verordening zijn deze waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken.

In casu is de termijn van 10 dagen voor vrijwillige overdracht al ruim verstreken aangezien de termijn voor overdracht reeds verlengd werd tot 18 maanden. Bovendien was de verzoeker in de mogelijkheid om aan te tonen dat de termijn van 10 dagen die hem werd verleend om zich aan te melden bij de Spaanse autoriteiten kennelijk onredelijk is, of dat de verweerder bij het bepalen van die termijn onzorgvuldig is geweest omdat zij bepaalde gegevens van het dossier zou hebben veronachtzaamd. Daarmee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en de verzoeker toont niet aan waarom de verweerder bijkomend zou moeten motiveren over de termijn, minstens toont hij niet aan welke belangenschade hij zou hebben doordat niet bijkomend werd gemotiveerd.

3.2.3. Het betoog van de verzoeker kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 26, lid 2, van de Dublin III-verordening.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening (de procedurele waarborgen) stelt als volgt: “Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden” (eigen accentuering).

De vermelding in de bestreden beslissing (een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 26 van de Dublin-III-Verordening) waarbij het verzoeker wordt opgedragen om zich aan te bieden bij “de bevoegde Spaanse instanties” voldoet hier niet aan, aangezien niet wordt vermeld waar verzoeker zich zou moeten aanmelden.

De vermelding “de bevoegde Spaanse instanties” is bijzonder abstract en voldoet geenszins aan de procedurele waarborgen die worden gewaarborgd door artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening worden geschonden.”

3.3.2. Artikel 26, lid 2, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.”

In de thans bestreden beslissing van 8 november 2022 wordt vermeld dat verzoeker binnen de tien dagen het Belgische grondgebied moet verlaten en zich dient aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker verder via brief van 8 november 2022 in kennis werd gesteld van het volgende:

“Informatie reismodaliteiten

Mijnheer,

U werd in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater met BGV).

Naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die u vandaag werd betekend, wordt u verzocht contact op te nemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer (met behulp van het formulier “Verklaring van medewerking”, dat u in bijlage vindt) die u de laissez-passer zal overhandigen, dat u zal toelaten u te begeven naar de lidstaat die zich verantwoordelijk heeft verklaart (sic) voor de behandeling van uw verzoek internationale bescherming.

U kunt ook contact opnemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer om informatie te verkrijgen over reismodaliteiten (b.v. boeken en kopen van tickets).

De Dienst Vrijwillige Terugkeer is bereikbaar via:

° Telefoon: (...)

° Fax: (...)

° Email: (...)

(...)”

Op 21 november 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing kon evenwel tot op heden nog niet

aan de verzoeker worden ter kennis gebracht. Op 14 april 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat de verzoeker ondergedoken is.

De Raad is van oordeel dat de verzoeker niet langer een belang lijkt te hebben bij dit middel. Immers maakt hij inmiddels het voorwerp uit van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, en kan hij niet langer worden beschouwd als een persoon die *“zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft”*.

3.3.3. Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 23, lid 4, van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4.1. Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje. Hij diende in Spanje onder dwang zijn vingerafdrukken af te geven terwijl hij geen verzoek tot internationale bescherming in Spanje wou indienen, zoals ook expliciet vermeld in de bestreden beslissing: “De betrokkene gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken heeft afgestaan aan de Spaanse autoriteiten, maar hij ontkende ooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje”.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat hij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje en dat hij naar België wou toekomen. Hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang/dwaling, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek. Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank.

De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Spaanse autoriteiten die verantwoordelijkheid zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang/dwaling bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld.

Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Spaanse autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

Verzoeker merkt dan ook op dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel.

Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013."

3.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 23, lid 4, van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de Eurodac-Verordening) luidt als volgt:

“4. Het Agentschap draagt er zorg voor dat het centraal systeem overeenkomstig de bepalingen van deze verordening wordt beheerd. Dit houdt met name in dat het Agentschap:

a) maatregelen vaststelt welke ervoor zorgen dat de personen die met het centraal systeem werken, de daarin opgeslagen gegevens slechts in overeenstemming met de doeleinden van Eurodac zoals omschreven in artikel 1, verwerken;

b) de nodige maatregelen neemt om te zorgen voor de beveiliging van het centraal systeem, overeenkomstig artikel 34;

c) ervoor zorg draagt dat enkel personen die gemachtigd zijn om met het centraal systeem te werken daartoe toegang hebben, onverminderd de bevoegdheden van de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming.

Het Agentschap licht het Europees Parlement en de Raad, alsmede de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming in over de maatregelen die het Agentschap krachtens de eerste alinea neemt.”

In essentie betoogt de verzoeker dat hij in zijn gehoor bij de verweerder duidelijk heeft gemaakt dat hij nooit de intentie had om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij werd evenwel gedwongen om zijn vingerafdrukken af te geven in Spanje. De verzoeker meent dat door het gebrek aan wilsuitering de gegevens, aangebracht in de Eurodac-databank, feitelijk onjuist zijn, nu hij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. De verzoeker gaat evenwel voorbij aan de volgende motieven in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor aan onze diensten dat hij in Libanon (N. E. B. (...)) is geboren en opgegroeid. Hij stelde Libanon op 20.04.2022 te hebben verlaten met het vliegtuig te zijn vertrokken naar Ecuador, waar hij 4 maanden heeft verbleven. Hij gaf aan vervolgens 1 maand en 10 dagen te hebben verbleven in Bolivia. De betrokkene verklaarde dat hij met het vliegtuig vanuit Bolivia naar Spanje is gegaan, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 10.10.2022. De betrokkene gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken heeft afgestaan aan de Spaanse autoriteiten, maar hij ontkende ooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. De resultaten in het kader van Eurodac tonen echter aan dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje op 17.10.2022. Hij verklaarde dat hij vanuit Spanje op 12.10.2022 met de bus is doorgereisd tot in België.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor aan onze diensten in België een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend omdat zijn broer hier verblijft en omdat België een mooi land is. De

betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand heeft in Spanje en omdat hij in Spanje geen opvang zal krijgen, in tegenstelling tot in België.”

En:

“De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten werden afgenomen, maar hij ontkende ooit een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor Spanje opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Spanje zijn vingerafdrukken moest laten registreren, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.”

Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier waarin zich een document “eurodac search result” bevindt waarin onder het kopje “eurodac id” de code “ES12228101414500” staat vermeld. Volgens artikel 24(4) van de Eurodac-Verordening worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met een code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de vingerafdrukken neemt van een verzoeker om internationale bescherming die deze vervolgens toezendt aan het centraal systeem overeenkomstig artikel 9, lid 1, van de Eurodac-Verordening. De betrokken lidstaat wordt aangeduid met de kenletter(s) overeenkomstig de ISO-norm “ISO 3166”, zoals bepaald in bijlage 1 van de Eurodac-Verordening. Deze ISO-norm bepaalt op zijn beurt dat Spanje wordt aangeduid met de kenletters “ES”. Aldus staat op objectieve wijze vast dat de Spaanse instanties een verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd in hoofde van de verzoeker.

Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verweerder diende te twijfelen aan het feit dat de verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje. De loutere verklaring van de verzoeker dat hij verplicht werd om een beschermingsstatus aan te vragen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verweerder er mag op vertrouwen dat de informatie die door Spanje werd gegeven correct is. De Raad ziet ook niet in welk belang de Spaanse autoriteiten erbij zouden hebben om tegen de uitdrukkelijke wens van de verzoeker in toch een verzoek om internationale bescherming te registreren. Het feit dat de verweerder de informatie die hij verkreeg niet in vraag stelde, leidt *in casu* niet tot het besluit dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Artikel 23 van de Eurodac-Verordening bepaalt dat de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt. Er kan niet worden geconcludeerd dat de verweerder deze bepaling schendt door de gegevens die in het centraal systeem werden opgenomen als correct te beschouwen en er gebruik van te maken bij het nemen van zijn beslissing.

3.4.3. Het vierde middel is ongegrond.

3.5. In een vijfde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 51/5 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.5.1. Het vijfde middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2. Het AIDA- rapport, waarnaar wordt verwezen door de gemachtigde in de bestreden beslissing, stelt dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt in Spanje, toegang heeft tot de procedure en de nodige waarborgen.

Het rapport wijst evenwel ook op de tekortkomingen in de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Deze tekortkomingen worden onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang niet voldoende gegarandeerd is. Verzoeker is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van verzoeker.

Bovendien betreffen dit essentiële aspecten, terwijl de verwerende partij slechts spreekt over tekortkomingen, hetgeen geen blijk geeft van een zorgvuldig onderzoek.”

3.5.2. Waar de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering die worden genomen met betrekking tot onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Deze bepaling is een omzetting van de Terugkeerrichtlijn. De situatie van de verzoeker valt evenwel niet onder deze richtlijn, maar onder de Dublin III-verordening. Er blijkt niet dat de verzoeker dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan inroepen.

3.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat de tekortkomingen die blijken uit het AIDA-rapport onvoldoende naar ernst worden ingeschat, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang niet voldoende gegarandeerd is.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker geheel voorbij gaat aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waarin een grondige analyse wordt doorgevoerd van de toonaangevende rapporten en de rechtspraak van het EHRM en waarin als volgt is gemotiveerd dat een overdracht aan Spanje in de gegeven omstandigheden niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest te vallen:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor aan onze diensten dat hij in Libanon (N. E. B. (...)) is geboren en opgegroeid. Hij stelde Libanon op 20.04.2022 te hebben verlaten met het vliegtuig te zijn vertrokken naar Ecuador, waar hij 4 maanden heeft verbleven. Hij gaf aan vervolgens 1 maand en 10 dagen te hebben verbleven in Bolivia. De betrokkene verklaarde dat hij met het vliegtuig vanuit Bolivia naar Spanje is gegaan, waar hij het grondgebied van de lidstaten heeft betreden op 10.10.2022. De betrokkene gaf aan dat hij zijn vingerafdrukken heeft afgestaan aan de Spaanse autoriteiten, maar hij ontkende ooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. De resultaten in het kader van Eurodac tonen echter aan dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje op 17.10.2022. Hij verklaarde dat hij vanuit Spanje op 12.10.2022 met de bus is doorgereisd tot in België.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor aan onze diensten in België een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend omdat zijn broer hier verblijft en omdat België een mooi land is. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand heeft in Spanje en omdat hij in Spanje geen opvang zal krijgen, in tegenstelling tot in België.
(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij niemand heeft in Spanje en omdat zijn meerderjarige broer (A. A. H., A. (...)) in België verblijft. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. We benadrukken desbetreffend dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke

elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten werden afgenomen, maar hij ontkende ooit een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Spanje opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Spanje zijn vingerafdrukken moest laten registreren, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

De Spaanse instanties stemden op 28.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de

zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 28.10.2022 hebben de Spaanse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Spanje.

In het rapport over asiel en bescherming in Spanje van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 21.04.2022, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gemeld dat de stijging van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang, maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen (pagina 105, "While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased"). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen in het rapport nergens als ontoereikend worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport besteedt ook aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Spanje geeft namelijk geen garanties aan de andere lidstaten, maar voorafgaand aan een overdracht overlegt de bevoegde instantie (het OAR, "Oficina de Asilo y Refugio") met de diensten van het Ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie (pagina 60, "The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception"). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land (pagina 60, "the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country").

Betreffende de verklaring van de betrokkene, met name dat hij in Spanje geen opvang zal krijgen, in tegenstelling tot in België, wensen we er op te wijzen dat het Spaanse opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming drie fases kent. Personen die een verzoek om internationale bescherming willen indienen, worden geïnformeerd over de hele procedure ("Fase previa de evaluación y derivación, EYD"). Nadien volgt een eerste fase (Fase de acogida) waarbij de verzoeker in een van de volgende plaatsen verblijft: een opvangcentrum ("Centro de Acogida a Refugiados, CAR"), een opvangcentrum beheerd door een NGO of een opvangcentrum onder humanitaire assistentie voorzieningen (acogida para la Atención Humanitaria de personas inmigrantes). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die gericht zijn op het faciliteren van de integratie in de Spaanse samenleving. In een tweede of "autonome" fase ("Fase de preparación para la autonomía") vertrekt de verzoeker uit de opvangcentrum en ontvangt financiële bijstand en dekking van vaste kosten (pagina 95).

Het rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt (pagina 98, "Main obstacles for asylum applicants are faced after passing the first phase, as the system foresees an initial degree of autonomy and self-maintenance which is hardly accomplishable in 6 months' time, and almost impossible

in the case of applicants who have difficulties in learning and speaking the Spanish language, and thus face greater barriers to access to employment"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert allerm minst een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 25.10.2022 verklaarde de betrokkene dat hij granaatscherven in zijn lijf heeft gekregen in 2006 en dat hij moeilijkheden heeft met zijn gehoor. Hij stelde dat hij zijn hoorapparaat is kwijtgeraakt. De betrokkene heeft tot op heden geen medische documenten of andere elementen aangebracht bij onze diensten, die enige gezondheidsproblemen van de betrokkene kunnen staven.

Tot op heden heeft de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Spaanse autoriteiten worden minstens 6 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of 10 werkdagen vooraf in geval van een chartervlucht. Alle communicatie omtrent de overdracht gebeurt via DublinET.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De verzoeker betwist deze zeer uitgebreide motieven niet op enige concrete wijze.

Met zijn betoog, dat niet op concrete wijze wordt onderbouwd, weerlegt de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet en maakt hij niet aannemelijk dat deze beslissing onzorgvuldig, feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoeker verliest uit het oog dat de verweerder erop heeft gewezen dat de Spaanse autoriteiten de terugname uitdrukkelijk hebben aanvaard op grond van artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat het in Spanje ingediende verzoek nog hangende is en dat de Spaanse instanties na de overdracht het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen hervatten. In de bestreden beslissing wordt tevens dieper ingegaan op tekortkomingen inzake de procedure en de opvangvoorzieningen, maar wordt concreet uiteengezet waarom deze niet kunnen leiden tot de conclusie dat de verzoeker bij overdracht naar Spanje een risico zou lopen op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Door louter op zeer algemene wijze te verwijzen naar de tekortkomingen vermeld in het AIDA-rapport, en door eenvoudigweg te poneren dat deze tekortkomingen essentiële aspecten behelzen zonder *in concreto* in te gaan op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing doch zonder concreet te duiden om welke tekortkomingen en welke essentiële aspecten het precies gaat, slaagt de verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de motieven die de bestreden akte verantwoorden. Met zijn zeer vage beweringen waarbij niet wordt ingegaan op de omstandige motivering in de bestreden akte, toont de verzoeker evenmin een schending aan van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bedoelde bescherming.

De verzoeker toont derhalve geen schending aan van de door hem genoemde bepalingen of beginselen.

3.5.4. Het vijfde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE